

[Flemming Jensen]

har vel alle sammen nogle opfattelser af, hvad der bør ske, og lad mig sige, at jeg et sted har set nogle tanker om en egentlig samlet idrætslovgivning. Det tror jeg ikke så meget på. Vi har fritidslovgivningen – som man kan være mere eller mindre tilfreds med – og der bør også på andre områder være faste bestemmelser, men jeg tror bestemt, det afgørende er, at vi bevarer de lokale ordninger, for det er et sundt princip.

Selv om man har forskellige ønsker, har jeg også bemærket, at DUF og Idrættens Fællesråd i enighed har påpeget, at fritidspolitikken skal udformes i de enkelte kommuner, så den passer til det område, den skal betjene. Det er ikke sikkert, at alt for centrale ordninger er til gavn for det lokale idrætsliv. Det betyder naturligvis ikke, at der ikke er noget, der skal ses på, f.eks. kommunikationen mellem de i hvert fald fire ministerier, som beskæftiger sig med idrætsspørgsmål.

I dag er der i 262 af vore kommuner lokale ordninger, og man regner med, at ca. 365 mill. kr. herfra går til idrætsformål – det er naturligvis ud over de lovfæstede beløb og tilskud til haller og anlæg. Det er min opfattelse, at det i langt de fleste tilfælde vil være langt nemmere for de lokale idrætsledere at tale med de lokale kommunalfolk. Alle ved jo, at mange steder er idrætsforeningen ikke bare et sted, hvor man dyrker idræt, men stedet, hvor tingene sker. Den er ofte initiativtageren, når noget skal foregå lokalt. Det er her, foreningerne skal manifestere sig, og det skal nok bl.a. ske ved, at man fortsætter sit arbejde på de mere utraditionelle områder, der er taget op de sidste år. Nye arbejdsopgaver kræver øget indsats, og det betyder vel også, at man skal have en øget lederuddannelse. Her har jeg set, at man i hvert fald nogle steder har gjort det lokalt i samarbejde med organisationerne, og efter de tal, jeg har set, har det betydet, at langt flere har nydt godt af denne uddannelse, der dermed er blevet langt billigere pr. hoved.

Der ligger opgaver og venter, også i en slanketid. Der bliver mere fritid, der er i hvert fald sandsynlighed for, at arbejdstiden bliver mere fleksibel, at 9-16-mønsteret bliver brudt op, og jeg tror ikke på, at motionsbølgen har toppet.

Noget har tydet på, at også specialiseringen på en lang række områder stadig vokser, og det betyder, tror jeg, at idrætten får nye

opgaver. For det første er det stadig idrættens opgave at skabe og fastholde det fællesskab, der må være noget centralt. Idrættens fællesskab skal være en brobyggervirksomhed mellem folk, der ellers bare kommer til at kende mindre og mindre til hinanden. Det er måske i virkeligheden hovedopgaven i den brede eller den folkelige idræt i de kommende år, og det er et ganske godt udgangspunkt i øvrigt. For det andet skal idrætten bevare frivilligheden. Den frivillige leders indsats er uundværlig. Hvis alt skal betales, bliver det økonomisk uoverkommeligt, og noget menneskeligt går tabt.

Der er selvfølgelig fortsat opgaver for kommunerne – lokaler, anlæg, driftsstøtte – der er fortsat opgaver for amterne osv., og nogen lovgivning hører der nu engang til. Det er beklageligt, at der stadig er usikkerhed om fritidslovens fremtid, men jeg er meget glad for ministerens udsagn om, at idrættens og DUFs særudtalelse betragtes som konstruktiv, og at en eventuel overgang til bloktilskud skal gælde hele loven. De samme organisationer har også peget på en lang række forhold, der nu bliver drøftet i det udvalg, der har været nævnt, både i relation til fritidsloven og til en, som det hedder, helhedsorienteret fritidspolitik. Heri ligger vel også, at det bør tilstræbes at skabe flere næridrætsanlæg. Det er godt, at vi har – og vi skal have – anlæg med internationale mål, men bl.a. i lyset af økonomien bør man nok satse også på de skrabede anlæg. De vil kunne blive til glæde for mange, der ikke just er OL-kandidater, og de vil blive anbragt i boligkvartererne.

Jeg vil gerne sige, at vi har også modtaget en henvendelse fra Dansk Handicap Idræts-Forbund, og selv om man også dér har en overordentlig reel elite, er det nok rigtigt, at man tillige løser en speciel opgave. Jeg håber, at handicapidrætten bliver hørt i det kommende arbejde, som jeg ønsker held og lykke.

Jeg ved ikke, om ministeren har sat nogen tidsfrist for arbejdet, det er måske svært, men jeg kan forsikre om, at vi alle er interesserede i, hvad der fremover skal ske, og vi venter spændt på resultatet af udvalgsarbejdet.

Helge Sander (V):